

вергия и ушуръ и на нашитѣ, и на бейоветѣ, и на мелжлиситѣ. Добри хора, а пъкъ ги преслѣдватъ, и Богъ знае защо. Охъ врѣмнене!—Старецътъ плюйна. Тфу, проклетъ танзиматъ! Ако така отиде, то по добръ бѣше при еничеритѣ.

Тропотътъ се приближаваше. Старецътъ стана и почна да чука на прозорецътъ.

—Ставай, стара майко, ставайте, и виѣ млади булки и дѣвой..и! Пилетата на скарата, баницата въ пещта, наливайте вино, вино, иджтъ казацитѣ, нашитѣ славянски войницѣ, макаръ и да сж сулгански; иджтъ отъ Кипилово. Още прѣзъ три ржта и два яра и ще бжджтъ тукъ, ще успѣете.

Въ кжщи зашегахъ жазо, бързо . въ порядкъ, всѣкоя отъ женитѣ се залови за работата си. Баницата съ маслото и каймака се пече на огънятъ, кокошкитѣ се пържатъ съ червенъ пиперъ, наливатъ руйно вино въ бѣклицитѣ, бѣло като кехлибаръ и червено като рубинъ, кому каквото се ареса. Нарѣдиха се паницитѣ, огдѣлни за офицеритѣ и огдѣлни за сълдатитѣ; въ тѣхъ има чесанъ, рѣиз, спреене, кисело зеле съ солени рибки, пиперъ червенъ и черенъ, соль, пържени писмети, всичко отъ много, всичкото готово, защото войникътъ не обича да чака, като е гладенъ той е сърдитъ и лютъ, а щомъ се понаѣде и понапие, то той става такъвъ добродушенъ и кретъкъ, че даже къмъ сърдцето си го пригискай.

Старийтъ Стефанъ само говореше:—Нищо да ви се несвиди; Богъ го е далъ, та нека пакъ отива на добритѣ людие. Азъ не съмъ българинъ отъ увата, у когото първото поздравление на гостенина е — *нищо нѣма*. А послѣ отъ това нищо, често се случва да се получава всичкото, което трѣбва съ сопа или ятаганъ. Азъ съмъ балкански уфарда: което е въ кжщи, това е и за гослитѣ, а когато нѣма да има нищо, тогава Богъ ще да по-дари. Ще се отсрамуваме. Азъ не съмъ търговецъ, не съмъ кръчмаринъ; азъ съмъ чорбаджия, дааларбей. Още не влѣзли въ портитѣ, а старецътъ вече викаше по турски:

— Добръ дошли, желаемъ ви благополучие!

Внуцитѣ и правнуцитѣ отваряхъ портитѣ.

Пристигна една сотня казаки на сиви конѣ, юнакъ